

[Anker Jørgensen.]

På samme måde rejste jeg dette spørgsmål i november 1965, og ved begge disse lejligheder har arbejdsministeren givet udtryk for en positiv indstilling dertil. Begrundelsen var naturligvis den, at det, det drejer sig om, eller det, det ikke mindst drejer sig om, er spørgsmålet om at få flere unge til at deltage i disse kursus for ikke-faglærte. Naturligvis kan der også være unge blandt forsørgerne, men der er jo ingen tvivl om, at de fortrinsvis findes blandt ikke-forsørgerne. Der er heller ingen tvivl om, at det vil være en fordel rent investeringsmæssigt set, om langt flere unge deltog i disse kursus. Arbejdsministerens lovforslag imødekommer det synspunkt, som på forskellig måde er fremkommet her i salen, og jeg kan altså på den socialdemokratiske gruppes vegne hilse dette forslag med tilfredshed.

Jeg vil dog gerne benytte lejligheden til at pege på nogle enkelte ting. For nogen tid siden forhøjede vi her i tinget understøttelsessatserne med virkning fra 1. februar i år — altså fra et tidligere tidspunkt, end man normalt forudsatte. Jeg vil gerne pege på, at selv om disse understøttelsessatser reguleres i overensstemmelse med lønudviklingen, reguleres de alligevel med en stor forsinkelse, og vi har vel også lov at sige, at det forhold, hvorefter de reguleres, ikke er tilfredsstillende. Netop med den velstandsudvikling, der i øvrigt har fundet sted, ville det være rimeligt, at der skete noget på dette område. Jeg håber med andre ord, at den arbejdsløshedskasserevision, som trænger sig på, meget snart må komme for her i tinget, således at der kan ske ændringer på dette område. Dette vil netop have betydning for dagpengespørgsmålet for dem, der deltager i uddannelseskursus inden for denne lovs rammer.

En ting, jeg også gerne vil have lov at pege på og udtrykke tilfredshed med, er, at landbruget nu er kommet med i den forstand, at der er oprettet et brancheudvalg for uddannelse af ikke-faglærte i landbruget. Ganske vist har der hidtil været uddannelse på dette område — jeg tænker her på uddannelse på statens specialarbejderskoler — men der er ingen tvivl om, at der er brug for en mere intensiv uddannelse, og det er derfor godt, at landbruget er kommet med.

Jeg vil også pege på noget, som jeg synes der ikke er sket noget med. Ved behandlingen af loven for et år siden var jeg inde på det spørgsmål, om man ikke kunne tænke sig oprettet et brancheudvalg fortrinsvis for den kvindelige arbejdskraft, der er eller burde være i den offentlige sektor, f. eks. til assistance på aldersdomhjem og forskellige forsorgsinstitutioner ved madlavning, plejearbejde og den slags ting. Jeg tror, det er et område, der også trænger til at komme under lup; der er brug for system i uddannelsen her. Jeg er klar over, at der også her foregår uddannelse, som kommunerne og andre selv foranstalter; men der er behov for en yderligere uddannelse.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at den lovgivning, vi her har til behandling, jo er udtryk for service både over for det offentlige og i høj grad også over for hele den private sektor og det private erhvervsliv. På denne baggrund er den service, det offentlige her yder, noget, som vi fra tingets side må lægge vægt på bliver så effektivt som overhovedet muligt.

Med disse bemærkninger, hvormed jeg med tilfredshed hilser det lovforslag, arbejdsministeren har fremsat, kan jeg sige, at vi er stemt for ændringen, og skulle der fra anden side være ønske om udbalgsbehandling, vil vi naturligvis deltage positivt heri.

Peter Larsen: Da mit partis ordfører, hr. Axel Kristensen, er forhindret i at være til stede, skal jeg i hans sted gøre nogle ganske enkelte bemærkninger ved lovforslagets første behandling.

Jeg kan være helt enig med den foregående taler i, at vi må udvise al den interesse, vi overhovedet kan, for at fremme de forskellige uddannelsesformer, og det er jo en bestræbelse i den retning, lovforslaget tilsligter. Men spørgsmålet er, om den fremgangsmåde, arbejdsministeren her vælger, er den rigtige. Man kan ikke undgå at komme til at fundere en lille smule over, om det er rimeligt fuldt ud at ligestille disse to grupper, forsørgere og ikke-forsørgere. Jeg er klar over, at der er en række specielle forhold, der måske navnlig for kvindernes vedkommende spiller ind, og som gør problemet vanskeligt. Men man må efter vor opfattelse hæfte sig ved, at forskellen i levevilkårene for disse to grupper for det første jo er ret stor. Forsør-